

המביא פרק רביעי ביצה

ל.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"ה מהל' יו"ט
ה"א סמג לאון עה
טושי"ע א"ח סי' שג סעי'
ה ופי' תקי' טע"ז:
ג ב מיי"ש ס"ה ב טושי"ע
א"ח סי' ש:
ד ג (מיי"ש פ"ח מהל'ט
שבת) טושי"ע א"ח סי'
ססה טע"ז ה:
ה ד מיי"ש פ"ח מהל'ט
שבת עשור הל' ז
סמג לאון עה עה טושי"ע
א"ח סי' מ"ח טע"ז ב:
ו ה מיי"ש פ"ח מהל'ט י"ט
הל'ט יא טושי"ע א"ח
סי' תקי' טע"ז ז:
ז ו מיי"ש ע"ש ופי'ו
מהל'ט שבת הל' טו
טושי"ע א"ח סי' שג טע"ז
ח:
ח ז ה מיי"ש פ"ח מהל'
י"ט הל'ט יא טושי"ע
א"ח סי' תקי' טע"ז ז:

דררו ברנלא. פי' צעמך שקורים פורק"א ועשוי כמין רגל לדרו
באגרא זין שנים צמוט על כפיהם דיינו שנוי והוי
להקל כפ"ה וקשה דסוף פ' האומנין (צ"מ דף פג.) משמע דמשאלו
כד נושאין בקל צרגלא מצאגרא אלף נראה לפיליו מכביד יותר
מכל מקום לא חיישינן כיון דמשנה
מדרך חול וכן נמי פירש הקונטרס
גזי דדרו באגרא לדרו באכפא
ו ואפילו נמי אין להקל מכל מקום
שנוי הוא:

דמליא בחצבא רבה תמלי
בחצבא זוטא הא קא
מפשא בהלובא. וא"ת מאי פריך והא
מפשא בהלובא והא אמרינן לעיל
לדפושי בהלובא ספיר דמי כשיעשה
דרך שנוי ויש לומר דהא מפיס
בהלובא ושנוי נמי ליכא דבחול נמי
עבדינן הכי:

זמנין דמטמיש בהו מיא ואתי
לדי סחישה. וא"ת והא

אמר נפרוס קודרא עלויה ולא חיישינן
לידי סחישה וי"ל דלעיל מיירי צמזית
סקתוס כולו ופיו זכר ולכן לא חיישינן
לסחישה ועי"ל דהכל מיירי צמזית
מיס דלסוקרה משום לצון וא"כ כי

נפל (ט) צבויה מילא אתי לידי סחישה
אזל התם מיירי ציין דסחישה שלו
אסורה משום דש וא"כ כי נפיל

פ לארעא הולך לאבדו ולא חיישינן
לסחישה: **אין מטפחין.** פ"ה
משום שיר או משום אזל ולא נהיח
דמפוק ליה דאסור משום עבר ופ"י

בחול המועד כדליתא צפ' ואלו
מגלחין (מ"ק דף קמ.) ולקמיה (דף נה.)
מפרשי: שמא יתקן כלי שיר:

תנן אין מטפחין ואין מרקדין.
פרש"י שמא יתקן כלי שיר
ומייהו לדידן שיר דדוקא צימיקא שזי
בקיאינן לעשות כלי שיר שייך למגור

אזל לדידן אין אזל בקיאינן לעשות
כלי שיר ולא שייך למגור:
דהא תוספת יו"ב דאורייתא היא
ואבלי ושתו עד חשבה ב'.

משמע דיש שיעור לתוספת יו"ב כד
מדלרין להפסיק מצעד יוס דהא
דלא לא היו אולכים ממש עד תשכה
דעזבי אסורא מדאורייתא וואעפ"כ

זאת אומרת מתחילין באוצר תחלה מני ר'
שמעון היא דלית ליה מוקצה אימא סיפא
אבל לא בעצים שבמוקצה אתאן לר' יהודה
דאית ליה מוקצה הכא בארזי ואשוחי

עסקינן דמוקצה מחמת חסרון כים ואפילו
רבי שמעון מודה איכא דמתני לה אסיפא
אבל לא בעצים שבמוקצה אמר רב כהנא
זאת אומרת אין מתחילין באוצר תחלה מני

רבי יהודה היא דאית ליה מוקצה אימא
דלית ליה מוקצה יהתם בתבנא סריא תבנא
סריא הא חזי לשינא דאית ביה קוצים:

הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים
הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים

הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים
הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים

הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים
הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים

הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים
הקצה דעמו אזל אורז של עמים הקצה דעמו אזל אורז של עמים

ומתחילין צערמה הסנן. להסק ואע"פ שלא זמנה מצע"י ולא היה
רגיל להסיק ממנה. והשתא משמע דלית ליה מוקצה: **אזל לא בעלים**
שבמוקצה. רחצה שאחורי הצמים קרויה מוקצה על שם שהיא מוקצה
לאחור ואין נכנסים ויולצין זה תדיר ושם נותנין עמים וכל דבר שאין

דעמו לטעול עד זמן מרובה. ובגמרא
פריך סיפא לרשא דהשתא משמע
דלית ליה מוקצה: **גב' ואם אי**
אפשר לטנו. כגון שזמן אורחים

הרבה ואין להציל הרבה צימד
מותר: **דררו צדוקא.** משאוי שאלם
יחיד נושא על כתפו בחול צטורח

אם צא לשאת אותו צי"ט לזורך י"ט
כגון חצית או שק מלא פירות ישאלו
צי"ט. צרגלא עמר שקורין פורק"א

כדרכי נושא מלא למכור מפני שצריך
לשנות וכשהוא משנה יסנה להקל
משאלו ולא להרבות טורח צי"ט ועתה

זה נוח הוא לשאת על משא כד
וכשנשא צו חצית הנשאת צתק
משנה להקל הוא: **דררו צרגלא.**
משוי חצית גדולה כרגילין לשאת

אותה צרגלא: **לדרו באגרא.** ישאיה
צי"ט צשני צני אדם צמוט על
כפיהם דהיינו נמי שנוי להקל:

דררו באגרא. צמוט על כפיהם
לדרו צי"ט לאותו משוי באכפא צמוט
צדיהם משום שנוי. ואע"פ שאינו

להקל מ"מ שנוי הוא ואינו מרצה
טורח צשנויו: **נפרוס סודרא.** קל
הוא ואינו מכביד ושנוי (ט) הוא

צעלמא ולהצנע: **ואם אי אפשר**
לשנו. שאין לו סודר לכסותו: **מניין**
מיא. שואבות מים מן הנהר: **ספספיה**
נכנסתא. כמו של עץ העשוי לכדין:

ומנין דמפסיק. שצריך לקושרו שלא
יפול צדק חומנין דמפסיק בהליכתו
ואתי למקשריה וקשר העשוי לתקונין

אז מלככה הוא: **דמטמיש צמיה.**
צנשרה צמיה: **אין מטפחין.** משום
שיר או משום אזל: **מטפחין.** ידיו

זו לזו: **מטפחין.** קף עץ ידן: **מרקדין.**
כרגל. וכולם נחשרו משום שבת גורה
שמא יתקן כלי שיר צפרק משילין

לענין דהא: **אפומא דלחיא.** לחי
המתיר צמזיו צשבת: **דלמא מגנדר ליה**
הפן. כה"ר חוץ ללחי: **ואסי לאסוי.**

מתוך שחיה צמזיו מקורה להכיר
שזה רה"ר איתו רה"י ומציאו: **וקא**
מגנדר חצויהו ומייהו לזו לא גרסי:

ולא אמרינן לזו ולא מייהו: ואע"ג
דעבדן אדרבנן דלמור לא לימז
ואינהו יתבן: **הנה להס.** צדצר

שהרגילו צו ולא יחזרו צהס: **מוטב**
שיעשו שוגגין ואל יעשו מוידין. לעבור
כשדעו ולא יניחו צכך: **ופני מיני.**

דהנה להס לישאל: **צדיבנן.** היכא
דלרגילי למעשר דלרבינן כי הכן
דמטפחין והכן דיתבן אפומא דלחיא:

תוספת יוס הכפורים. שצריך להתחיל
ולהתענות מצעד יוס דאורייתא היא
דנפקא לן (יומא דף פא.) מוענימא את נפשומים צתעשה: **ואכלי**
ושטו עד שחשכה גרס. ולא גרס משחשכה: **צאולר.** צדצר האלור

שהיה מוקצה לאורו לזמן ארוך כהאי גוונא דסתמא אורצין אותו לצהמה: **ארזי ואשוחי.** אין אדם מסיק אותו דעומדין לצנין:
אשוחי. ארז נקבה: **דמוקצה מחמת חסרון כים נינהו.** דשמייה יקרינן: **דמטני להס.** לדרב כהנא: **סננא סריא.** נרקב ומסריח שאין ראוי
למאכל צהמה וסתמיה לעצים ולא לאכילה והיינו לאורז: **טעניא.** לטעם לצנין לנשים: **דאזים ביה קוצים.** ואין יכול לגבולו צמיו וצרגליו:
מנני

(א) וצדיבנן סנן. וצפסחיה
ה: כמד רש"י ד"ה מחסא
עירו של רבא, (ב) וצירמא
הר"ף צרגלא וכן הוא צשנין
ערך רגל, (ג) ע"י שבת קמח,
(ד) שבת קמח: (ו) וישלן,
(ז) ע"י צמזיה'ס וצנין,
(ח) לקמן לו: שבת קמח:
(ט) שבת קמח. וקמח:
(י) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יא) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יב) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יג) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יד) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(טו) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(טז) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יז) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יח) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(יט) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כ) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כא) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כב) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כג) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כד) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כה) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כו) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כז) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כח) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(כט) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'
(ל) וצ"ל רבה אלוס צדיב' פ'

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נפרוס
וכי ושנוי בעלמא הוא
ולהצניע: (ב) תוס' ד"ה
זמנין וכו' נפיל בגו
מיא חמי:

הגהות הגר"א

[א] גב' צדוקא. צ"כ
הרמב"ם פי' צדוקא
צמוט. צרגלא על גבו
מאחוריה. באגרא על
הקף. באכפא צדוקא
הערך פי' צמז'א: [ב] שם
תכסיה צמזיה וזמנין
דמטפחין כ"ל פ"ל (ועי'
רש"י ומהר"ם):

הגהות מהר"ב

[א] גב' זמנין דנפיל ואתי
לחמיה. צ"כ עיין מהר"ם
לענין דלא גרס זה עיין
שם סה שפולט דגריס זמנין
דמנדר ואתי לחמיה
ושכרי אסורין מדר טעטול
ועיין בגמ' א"ח סי' תקי' ט"ז
ט"ז:

מוסף רש"י

אבל לא בעצים
שבמוקצה. שהינים
נרצפה שאחורי ביתו
והקס לזנות המסור.
מוקצה רחצה שאחורי
צמים שהקצה אחורי ביתו
להקס עם דבר לאורז
(שבת פ"ג.). ואמרינן
דמטפחין. כיון דלמנדר
ליה כסו קטר ליה צמז'
ויחמנין דמטפחין וצמז'
למקטריה. והיא קשר של
קימא דלסור מדאורייתא
(שם קמח.). ואתי לידיו
סחישה. ודקאמר (לעיל)
נפרוס סודרא עלויה. צדצר
יעש קטרי (שם). אמר
מטפחין. צד (לקמן לו)
על הלך (שבת קמח.). ואין
מטפחין. על ידן (קמח)
לו: אף על קל קף משום
ליכא הכיחל (שבת קמח).

לעני רש"י

פורק"א. קלשון.

מוסף תוספות

א. ע"י תוס' שבת קמח. ד"ה
למקין נכא טע"ז כדוקין.
ב. דסחישה משום לבון
ושאר משקין מלכלכין
ולא מלבנין ולפיכך
ליכא למגור. רמב"א.
ג. משום שמחה רגילין
לספק ולטבח בהשמחה
קול ואסור. תוס' שבת
קמח. ד"ה לא מטפחין.
ד. אלא דלא ידעינן ליה.
ה. דאי הכי הרי
מבטיחין עצמן לספק
יהיה עצמו. שם. ו. דאי
אפשר לצמצם. שם.

רבינו הנהאל

תנא אם אי אפשר
לז' לשנות מותר לעשות
כדרכו. אהקין רבא
במחזא, הכתפין תנושאין
את הקנינים בדוחקא,
יעמור אותן בשינוי
אשר וכו' אי אפשר
לשנות מותר. א"ל רבה בר
רב חנן לאביי (אמור רבנן)
כל היכא דאפשר לשנוי
מבטיחין. והא הני נשי
ממלאות מיס בלא שנוי,
א"ל מי שדריכה למלאות
בבלי גדול המלא בקטן,
מרבא בשאיבי, שצריכה
לשאוב כמה פעמים
כדי סיפוקה. מי שדריכה
שואבת בבלי הגדול פפע
אחת. מי שדריכה למלאות
בקטן תמלא בגדול, מרבא
בבובד משאוי, תכסהו,
פעמים שיפול הכיסוי
צריכה לעסמו, תקשרוהו,
פעמים שיתחודן וצריכא
לקשר, תכסהו בסודר,
פעמים שישור (המים)
הסתודן במים ותחטיטוהו
בירוש. הלכך לא אפשר
ולפיכך שרי. תוב א"ל
תנן אין מטפחין ואין
מטפחין ואין מרקדין.
פרוש מטפחין סיפוק
שבא בחמתו, כדכתיב
ויספוק את כפיו. טיפוח
לרצונו. והאיגרא קא חותין
הו דקא עבדי ולא
אמרין להו ולא מרי.
א"ל וליתעמין הא דאמר
ואתי לאיתויי, והאיגרא
דברבנן ליהו שוגגין ואל יהו
דאמרין להו ולא מרי.
דלא עבדו מיניה אוצר.

בערימת התבן

אוקמה רב כהנא לר' שמעון דלית ליה מוקצה, וסיפא דקתני אבל לא בעצים שבמוקצה, ואוקמה רב כהנא לר' יהודה דאית ליה מוקצה, ורישא דקתני מתחילין התבן בתבנא סריא